

ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, ἐνθ' δὲ περιορίζονται αὐστηρῶς εἰς τὴν διδασκαλίαν μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἐγκεκριμένων μαθημάτων, δὲν τολμῶσι νὰ διδάξωσι θρησκευτικὰ εἰς τοὺς μὴ ρωμαίκοις τὸ θρησκευμα μαθητὰς.

Τὰ κατὰ τῶν ξένων σχολῶν κυβερνητικὸν τοῦτο μέτρον δὲν θὰ εἶνε πάντως τὸ μόνον κατὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἀσυνδύτων προσηλυτιστῶν. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ ἀπλῶς ἀπαρχὴν συστήματος μέτρων, μεθοδικῶς μελλόντων νὰ ἐκκαθαρίσωσι τὸν ἄγνιν ἐλληνορθόδοξον ἀγρὸν ἀπὸ τὰ ζιζάνια τῆς ξένης προπαγάνδας, ἥτις ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς οὐνίας καὶ οἰανδήποτε ἄλλην περιφέρει τὸ ρόγχοις τῆς ἀνὰ τὴν ἄγνοιαν, τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΟΥΝΙΑ;

Ἄφ' ὅτου ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἔνεκα τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων τῶν Παπῶν αὐτῆς νὰ γίνωσιν ἀπόλυτοι δεσπόται καὶ κύριοι ὅλων τῶν χριστιανῶν ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἔνεκα τῶν πλανῶν, διὰ τὰς ὁποίων διέφθειρε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ παρεστράφη καὶ αὐτὸ τὸ σεπτὸν καὶ πανάγιον Σύμβολον τῆς πίστεως, ἀπεσχίσθη καὶ ἀπεκόπη ἀπὸ τῆς Μῆτρως Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ὁρθόδοξος, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπαινετὶ τοὺς, ὅπως προσηλυτίσθη τοῖς Ὁρθόδοξοις τ. ἔ. ὅπως ὑποτάξῃ αὐτοὺς εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Ἰδιαιτέρως οὐκ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐξέζης ἡ Ρώμη ἐπαφελουμένη τὰς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι ἐπληξάν τὸ ταλαιπωρον ἔθνος ἡμῶν κατὰ τὰς μαύρας τῆς δουλείας αὐτοῦ ἡμέρας, ὥπλισε πολυπύγμα μοναχικὰ τάγματα δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων καὶ ἐξάπέστειλεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπως σώσωσι διήθεν τοὺς καυτωμένους διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν αὐτῶν Ἕλληνας εἰσάγοντα αὐτοὺς εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Παπισμοῦ. Ἐκεῖνος, ὅστις μετὰ προσοχῆς μελετᾷ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν, φρίσσει ἀληθῶς πρὸ τοῦ ἀπηνόου διωγμοῦ, τὸν ὁποῖον τὰ τάγματα αὐτὰ διεξήγαγον πρὸς ἀποπλάνην τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων τῇ συγκαταθέσει, τῇ εὐλογίᾳ καὶ τῇ χορηγίᾳ αὐτῆς τῆς Ρώμης. Ἰδοὺ τί ἔγραφε τῇ 1622 ὁ Πάπας Ρώμης Γρηγόριος δ' ΙΕ'. ὅταν ἴδωσιν τὴν Ρωμαϊκὴν Προπαγάνδαν χάριν τῆς προσηλυτίσεως τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων. «Ἔργον τῆς Προπαγάνδας εἶνε νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς ἔκκενων τῶν ἄλλοτε διὰ τοσούτων ὥραιων προτερημάτων προικισμένων λαῶν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, οἵτινες νῦν κείνται ἐν καταστάσει ἡλιθιότητος, ἀνάλαβον δὲ σχεδὸν τὴν φύσιν τῶν θηρίων καὶ διατηροῦνται μόνον ὅπως χρησιμεύσωσι πρὸς πληθυσμὸν τῶν κατοίκων τοῦ Ἰσλαμ χάριν τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ». Κατὰ τὸν πόλεμον αὐτόν, ὅστις διήρκεσε καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας τῆς δουλείας καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερον, μολονταί ἡλλάξαν οἱ χρόνοι καὶ ἐπομένως καὶ τὰ μέσα, εἶναι ἀφάνταστος ἡ ποικιλία τῶν τεχνασμάτων, τὰ

ὁποῖα μετεχειρίσθη ἡ Ρωμαϊκὴ Προπαγάνδα. Διὰ φυλλαδίων ἀνώνυμων ὑβρίζετο καὶ ἐπροσηλακίζετο ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν πίστις, ὠνειδίζετο τὸ Ἑλληνικὸν ἡμῶν ἔθνος, ὅτι δῆθεν τὰ δεινὰ τῆς δουλείας ἐπληξάν αὐτὸ ὡς τιμωρία, διότι ἀπεστάτησαν ἀπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης, ἐμυκτηρίζοντο αἱ τελεταὶ καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν πίστεως καὶ ἐζητεῖτο νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες εἶνε σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί, καταδικασμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, διότι δὲν ἀναγνωρίζουσι τὸν μόνον τοποτηρητὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Εἰς μίαν μάστιγα Ἐγκύκλιον αὐτοῦ ἄλλος Πάπας τῆς Ρώμης δὲν ἐδίστασε νὰ ἀποκαλέσῃ τοὺς Ὁρθόδοξους χειροτέρους ἀκόμη καὶ τῶν Τούρκων. Ὅταν δὲ αἱ ὕβρεις καὶ οἱ προσηλακισμοὶ δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα, τότε ἤρχισεν ἡ διαβολὴ καὶ ἡ συκοφαντία τῶν Ὁρθόδοξων εἰς τοὺς κρατοῦντας, ἡ δοροδοκία καὶ ἡ χρησιμοποίησις παντὸς μέσου διαφθορᾶς, ὅπως τεθῶσιν ἐκποδὸν Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐκμύθωνον τὴν ζωὴν αὐτῶν παρασκευάζοντες τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ. Ἄλλοτε πάλιν οἱ Προσηλυτιστὰς περιβαλλόμενοι τὸ ἐνδυμα τοῦ καλοῦ Σατανῆ, προσήρχοντο, ὅπως ἐπικύσωσι δῆθεν λαὸν καὶ ἔθνον εἰς τὰς πληγὰς τοῦ τετρανυματισμένου ἔθνους διὰ τῆς ἰδρύσεως νοσοκομείων, πτωχοκομείων, ἰατρικῶν ἐφορειῶν, πρᾶγμα δὲ ὅπως προσηλυτιστὰς ἐπὶ αὐτῶν εἰς τὸν Παπισμόν. Καὶ ἐπὶ χειροτέροις ποικίλοις ὑπὲρ τῆς διαφωτίσεως τῶν Ὁρθόδοξων ὁρῶν κατὰ τόπους σχολεῖα, ὡς κέντρα προσηλυτισμοῦ, καὶ εἰς τὴν Ρώμην Σεμινάρια, ὅπου ἀποστέλλονται ἀρνησιθρησκοὶ τινες καὶ ἀρνησιπάτριδες καὶ αὐτοὶ ἐπαινοῦ «εὐλοῖ γεννησὶ διπλότεροι αὐτῶν» ἐπανηρχοντο εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἵνα γεινώσιν μητροκτόνοι τ. ἔ. πληγῶσι καὶ θανατώσωσι τὴν μητέρα αὐτῶν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐγέννησε καὶ ἐγαλουχησεν αὐτοὺς.

Ἐναντίον τῆς ἐπιδρομῆς αὐτῆς ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ἐπὶ κεφαλῇς τὸ σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως κρατερὰν ἀντέτασεν ἀντίστασιν. Οἱ θεολόγοι αὐτῆς στηρίζοντο εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἱστὸν ἀρχῆς διέλυον τὰ σοφίσματα τῶν Προσηλυτιστῶν, μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καταρραίζον τὰς πλάνας, καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς Ρώμης καὶ ἀπεκαλύπτουν ποῖα ἦσαν τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα παραινούν αὐτὴν νὰ προσηλυτίσῃ μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων. Οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι καὶ ἀρχιερεῖς, ἀψηφόντες πάντα κίνδυνον, κατόρθωσαν νὰ διαλύσωσι τὰς πλεικτάνας αὐτῶν καὶ ἐν μέσῳ τόσον ἱσχυρᾶς δουλείας νὰ διατηρῶσι τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν σταθερὸν καὶ ἀμετακίνητον εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτοῦ. Διὰ καταλλήλου θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐπ' ἐκκλησίαις, διαγραμματικῶν καὶ ἐγκυκλίων ἐσπευδον νὰ διαφωτίσωσι τοὺς γονεῖς περὶ τοῦ μεγάλου κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχον τὰ φίλτατα αὐτῶν, φοιτῶντα εἰς τὰ Προπαγανδικὰ Σχολεῖα, ὅπου δὲν διεφθείρετο μόνον ἡ ἀληθινὴ ὀρθό-

δοξος πίστις, ἀλλὰ διεστρέφετο καὶ ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ἐψυχροῦντο ἐπιτηδεῖες ἡ ποδὸς τὸ ἔθνος καὶ τὰ ἰδιαιδικὰ αὐτοῦ ἀφοσίωσις τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ τὴν ἡμυναν αὐτὴν διεξήγαγον οἱ ἀοιδίμοι πατέρες ἡμῶν διὰ τῶν ἰδίων μόνων δυνάμεων ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποστηρίξεως καὶ προστασίας ἔσθθεν, ἀδίστακτον ἔχοντες πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ παποιθήσιν εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ διατί, ὅ αν καλλιτερεῖαι ἡμέραι ἀνέτειλαν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἡμῶν ἔθνος καὶ ὅταν τὰ διάφορα αὐτοῦ τμήματα, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἤρχισαν νὰ χαιδεύονται τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποκαταστάσεως, ἡ Ρώμη μετὰ προσπαθείας καὶ ἀγῶνας τῆς Προπανδύδας διαρκέσαντας ἐπὶ τέσσαρας ὅλους αἰῶνας μέλη αὐτῆς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἠρόθμει μόνον τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, ὅσοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Βενετῶν καὶ τῶν Γεννουηνοῦσαν παραμειναντες ἐν Ἑλλάδι ἐξελληνίσθησαν κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἔμειναν Λατῖνοι καὶ Παπικεῖ κατὰ τὸ δόγμα.

Ἐν λοιπὸν τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ἡ πολυμήχανος Ρώμη ἐπενόησεν, ὅπως προσηλυτίσῃ γενικῶς τοὺς Ὀρθόδοξους, εἶνε καὶ ἡ Οὐνία ἢ ὁ Οὐνιτισμός. Ἐπειδὴ δηλονότι διὰ τὴν κοσμοκρατορίαν τῆς Ρώμης ὁ χρόνος δὲν ἔχει σημασίαν, ἀρκεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ μίαν ἡμέραν ὁ σκοπὸς αὐτῆς, δηλαδὴ ἡ καθυπόταξις τῶν Ὀρθόδοξων ὑπὸ τὴν Παπικὴν ἐξουσίαν, ἡ Ρώμη ἵνα διευκολύνῃ αὐτὴν ἀπεφάσισε νὰ περιορίσῃ τὴν ἀπαίτησιν αὐτῆς εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἀντὶ τοῦ νὰ προσκαλῇ τοὺς Ὀρθόδοξους, ὅπως κάμωσι τελεῖαν ἀβραμὴν οὐ μόνον τῆς Ὀρθόδοξου αὐτῶν πίστεως, ἀλλὰ καὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς λειτουργίας καὶ τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἑθίμων. ἠορέσθη γενναιοφρόνως εἰς τοῦτο καὶ μόνον: ἵνα ἐνωθῶσι μετὰ τῆς Ρώμης οἱ Ὀρθόδοξοι, ὁφείλουσι νὰ ὁμολογήσωσι μόνον πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν ἀλάθητον Πάπαν Ρώμης, τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διατηροῦντες ὅλα τὰ ἄλλα, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ γενετῆς ἀνήκουσι. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἀφῆκαν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὴν πίστιν τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἐκκλησίας καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ρώμης ὀνομάσθησαν Οὐνῖται (Uniates), ἢ Ἐκκλησία αὐτῶν Οὐνιτικῇ (Uniate) καὶ ἡ αἰρεσις αὐτῶν Οὐνία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προέκυψεν εἰς τὸ μέσον τὸ τέρας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε τέλειος Ρωμαιοκαθολικισμός καὶ δὲν εἶνε Ὀρθόδοξία, ἢ μᾶλλον εἶνε Ρωμαιοκαθολικισμὸς κρύπτων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς καὶ σεπτὸν περίβλημα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς ἡ στορυθολικὴ, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἀποστροφὴν τῶν Ὀρθόδοξων. Ὄνομάσαμεν τὴν Οὐνίαν κεκοιμημένον Ρωμαιοκαθολικισμόν, διότι, καθὼς γινώσκετε, εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἰσχύει ἡ ἀρχὴ «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Τὸ ψεῦδος, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία δὴθεν οὐσιώδης διαφορὰ μετὰ τὴν Παπισμοῦ καὶ Ὀρθοδοξίας, ἀφοῦ διατηροῦνται ὅλα τὰ ἑσωτερικὰ γνωρίσματα τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, εἶνε τὸ δέλεαρ, ὅπως προσηλυτισθῶσιν οἱ δυσήνιοι Ὀρθόδοξοι εἰς τὴν Παπικὴν μάνδραν. Ὅταν ἀπαξ εἰσέλθωσι, τότε οἱ μέλλοντες κληρικοὶ αὐτῶν θὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν

Ρώμην, ἐκεῖ ὑπὸ τὴν δεξιάν καὶ πολυμήχανον καθοδήγησιν πεπειραμένων διαστροφῶν τῆς ἀληθείας θὰ ἐμποισθῶσι τὰς παπικὰς πλάνας καὶ γινόμενοι τέλειοι αὐτοὶ Ρωμαιοκαθολικοί, θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἵνα ἐσωτερικῶς τὸ πρῶτον καὶ ἑσωτερικῶς κατόπιν ἀφωμοιώσωσι τοὺς προσηλυτισθέντας πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς. Καὶ τί λέγω; ἵνα τελείως ἑξασφαλισθῶσιν οἱ Πάπαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ οὗτον, ἐπειδὴ ὀλίγοι εἶνε οἱ ἀρησιόδοξοι κληρικοί, οἵτινες μένουσι μέχρι τέλους πιστοὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν. θὰ προσκαλέσωσιν εἰς τὴν Ρώμην δι' Ἐγκυκλίον Παπικὸν κληρικὸν ἐκ διαφόρων γαρῶν τῆς Δύσεως, ἵνα κατανήνωσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γλώσσης καὶ τῆς λειτουργίας τῶν Ὀρθόδοξων καὶ μεταμιέζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ σχῆμα Ὀρθόδοξων κληρικῶν καὶ ἐφοδιάζοντες δι' ἀφθόνα μέσων θὰ ἐξαποστείλωσιν εἰς τὴν Ἀνατολὴν πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν Ὀρθόδοξων. Ἐντεῦθεν συμβαίνει, ὅτι οἱ παρουσιαζόμενοι πολλὰκις μετὰ τῶν Ὀρθόδοξων Οὐνῖται ἱερεῖς οὐδὲν ἔχουσι τὸ κοινὸν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, πρὸς τὰ ὁποῖα ἐστῆλησαν νὰ προπαγανδίσωσι, καὶ ἐφαρμόζεται εἰς αὐτοὺς ἄκριβες τὸ λεγόμενον, ὅτι «ἐρχονται ὡς λύκοι βαρεῖς ἐν ἑσέσιν».

Ὁ δὲ Παπισμὸς μετῃφωτισμένος, ἀντὶ τοῦ ὅτι οἱ Ἕλληνες διὰ τῆς εὐφυίας αὐτῶν ἐκείνην ἐπενόησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν δόλον καὶ διὰ τοῦτο ἀπέπελουν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν καὶ μετ' αὐτῆς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγράψαν αἱ Ἁγίαι Γραφαὶ καὶ οἱ Πατέρες ἡμετέροι τὸ ἄγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ἐπέσπευσε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ κατ' ἀρχὰς ἀλλὰ καὶ ὅταν βλέπων, ὅτι ἐν Πολωνίᾳ οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπὶ μὲν ἀνίσταντο εἰς τὸν προσηλυτισμὸν, κατ' ὥρ-θως δὲ τῶν ὁργάνων αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξεπαίδευσε καὶ ἐφανέρωσεν ἐν Ρώμῃ, νὰ ὑποκλέψῃ ὑπογραφὰς τινὰς καὶ παρουσιάσῃ ὅλους τοὺς Ὀρθόδοξους ὡς ἐνωθέντας μετὰ τῆς Ρώμης, ὡς ἀσπασθέντας τὴν Οὐνίαν. Ὅταν ὅμως τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλεν εἰς τὴν Πολωνίαν τὸν περίφημον Κύριλλο τὸν Λούκαριν, τὸν μετὰ ταῦτα Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ οὗτος ἀπεκάλυψε τὴν πλεκτάνην, τότε οἱ Ὀρθόδοξοι ἀναθάρρυσαντες διμαρτυρήθησαν διὰ τὴν γενομένην ἀπάτην καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀποδεχθῶσι τι προκειμένου περὶ πίστεως ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Εἶνε ἀπερίγραπτα τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τότε οἱ Ὀρθόδοξοι. Αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ μοναστήρια αὐτῶν κατὰ μέγα μέρος κατεσχέθησαν ἢ κα' ἐστράφησαν, οἱ ἱερεῖς κατεδιώκοντο, τὰ παῖδια ἀπέθνησκον ἀβρίπτιστα ἐν Βίλνᾳ μάλιστα οὐδὲ ὕδωρ ἐπετρέφετο εἰς τοὺς Ὀρθόδοξους νὰ ἀνελήσχωσιν, ἀν μὴ ἀποδέχοντο τὴν ψευδένωσιν, τοὺς δὲ πασχάλους αὐτῶν ἄρτους ἦσαν ἡμιγασμένοι νὰ παρασκευάζωσι παρὰ τοῖς Ἱουδαίοις. Βραδύτερον ἢ κατάστασις ἀπέβη πολὺ χειρότερα. Τῶν Ὀρθόδοξων, λέγει νωτέρως ἱστορικός, ἄλλοι μὲν ἐτροχίσθησαν, ἄλλοι συνετρίβησαν τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, ἄλλοι ἐλογχεύθησαν καὶ ἄλ-

λοι ἐπὶ πασσάλων ἀπέθανον· αἱ γυναῖκες δὲ καὶ τὰ παιδία αὐτῶν, αἱ μὲν κατεκόπτοντο τὰ στήθη, τὰ δὲ κατακαίνοντο ἐπὶ ἑσχάρας. Καὶ τοῦ διαγμοῦ αὐτοῦ συνέχεια, μολοντί τὰ μέσα εἶνε συμφωνότερα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, δύνανται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι συμβαίνει καὶ σήμερον ἐν Πολωνίᾳ, ὅπου ὁ ἀναβιώσας Οὐνιτισμὸς ζητεῖ νὰ ὑφαρπάσῃ παρὰ τῶν Ὁρθοδόξων 700 ὄλας Ἑκκλησίας, διότι δῆθεν αὐταὶ ἐκτίσθησαν ὑπὸ προκατόχων αὐτῶν Οὐνιτῶν.

Ἀπὸ τῆς Πολωνίας ὁ Οὐνιτισμὸς μετεπήδησεν εἰς ἄλλας χώρας καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς ὑπὸ τὴν Αὐστρίαν καὶ Οὐγγαρίαν διατελούσας καὶ χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν, τῆς ὁποίας ἀμερίστου ἀπῆλανε παρὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Κυβερνήσεων τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἐσημύωσεν ἐπιτυχίας τινὰς χωρὶς νὰ κλονίσῃ τὴν Ὁοθοδόξίαν, ἥτις ἀπετέλει καὶ ἀποτελεῖ σήμερον τὴν μεγάλην πλειοψηφίαν τῶν ἀπὸ τοῦ ξένου ζυγοῦ ἀπελευθερωθεῖσων ἐκείνων χωρῶν. Ἀφροῦ δὲ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ ἐν Ρώμῃ χάριν προσηλυτιστικῶν σκοπῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀποστελλομένου χρηματοῦ ἐσπάραξε τὰς ἀπὸ αἰώνων κηρωρισμένας, ἀλλ' ἐν πλήρει εἰρήνῃ καὶ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου διαβιούσης Ἑκκλησίας τῶν Ἀρμενίων, τῶν Σύρων καὶ τῶν Κοπτῶν, ὁ Οὐνιτισμὸς ὥσπερ χάσμα μέγα καὶ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν τῆς Συρίας. Καίτοι δὲ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος πολυπληθεῖς ἐξ αὐτῶν μετὰ τοῦ κλήρου αὐτῶν ἐπανήλθον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἐν τοῖς μέστοις αὐτῶν παρεμείνετο μέχρι σήμερον εἰς τὴν Οὐνίαν καὶ ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῶν δεσποτικῶν μοναχικῶν ταγμάτων τῆς Ρώμης, τὰ ὅποια ἐμμένον εἰς τὴν Συρίαν, ἀνήκουστα ἐπιφέρει τραύματα εἰς τὴν πολυκατὴ Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν τῆς Ἀνατολῆς. Ζωνοῖ ἀκόμη εἶνε εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν αἱ φράσεις διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Γρηγόριος κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Συρίαν ἐπίσκεψιν ἡμῶν ἐκαυτηρίασε τὴν διαγωγὴν τῶν ψευδαδελφῶν Οὐνιτῶν, οἵτινες ἐξωτερικῶς κατ' οὐδὲν διαφέροντες τῶν Ὁρθοδόξων κληρικῶν δὲν παύουσι διὰ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῆς ὁμοιότητος ν' ἀποκλανῶσι τοὺς Ὁρθοδόξους. Ἐπιλαμβάνονται πάσης εὐκαιρίας ἅμα ὡς πληροφρονηθῶσιν, ὅτι Ὁρθόδοξοί τινες εἶνε δυσηρεστοί, μένοι πρὸς τὴν κανονικὴν αὐτῶν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, νὰ διευκολύνωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς ἀπειθήσεις αὐτῶν τελούντες γάμους ἀναφανδὸν εἰς βαθμοὺς ἀπηγορευμένους ὑπὸ τῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας καὶ ἀφιλοκρεδῶς δῆθεν προσφερόμενοι νὰ ὑποστηρίξωσιν αὐτοὺς παρὰ ταῖς ἐπιτοπίαις Ἀρχαῖς. Καὶ ταῦτα πάντα ποιοῦσι δῆθεν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, πράγματι δὲ πρὸς ὄφελος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἑκκλησίας καὶ τῶν Παπῶν αὐτῆς.

*Ἔπεται τὸ τέλος.

† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀδεξία ἀναλήθεια.

Ὁ ἀνωμάλως τὰς διατριβὰς ἐν Ἀθήναις ποιούμενος ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἐπισκόπου τῶν ἐνταύθα «Καθολικῶν» σεβ. κ. Φιλιππούσης ἀκούσας τὰς ἐπισήμους πρὸς αὐτὸν παρατηρήσεις τοῦ κ. ἀντιπροέδρου τῆς κυβερνήσεως περὶ τῆς «σκανδαλώδους» καὶ «παρὰ νόμους» στάσεως τῶν οὐνιτῶν, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ λατινικὴ ἐπισκοπὴ εἶνε «ξένη πρὸς τὴν οὐνίαν». «Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον», εἶπε καὶ ὁ Πέτρος περὶ τοῦ Κυρίου ὅταν ἠοθάνθῃ τὸν κίνδυνον. Ἀγνοεῖ τὴν οὐνίαν καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις ἀνοχὴ τοῦ κράτους ἐνοφηνωμένη λατινικὴ ἐπισκοπὴ ἅμα ἠοθάνθῃ τὸ δαμόκλειον ξίφος τῶν ἐλληρικῶν νόμων ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν—ὡς εἶνε πασίγνωστον—ὁ σεβ. κ. Χαλβατζῆς καὶ ἡ οὐνία τοῦ εἶνε τόσοον γνώριμος τῷ σεβ. κ. Φιλιππούσῃ, ὅσον πᾶσα λατινικὴ ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἐκπορευομένη προπαγάνδα...

Ὅτι, ἄλλως τε, ἀνεμένετο.

Καθ' ὅτι ἐξ εἰδικῆς ἐκ Γαλλίας ἀνταποκρίσεως γνωρίζομεν οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἑκκλησίας», ἡ ἐν Λυὼν ἐκκλησιαστικὴ ὀρθόδοξος παροικία ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων θεάσεων ἐρίων ἀγαθόνων τῆς διαπάλης αὐτῆς ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀντεκκλησιαστικῆς καὶ ἀντορθόξου διαγωγῆς τοῦ ἐκ ἐκτετατοῦτος ἱερέως Γεωργ. Γροπέτη, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ παρασυστάντων ἀποσπασθέντος τῆς κανονικῆς ὑφισταμένης ἐλληνορθόδοξου ἐνορίας καὶ ἰδρυσάντος ἴδιον σωματεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἑλληνικὴ Ἑστία» ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἀνατροπῆς τοῦ ἐν Λυὼν κανονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος. Παρὰ τὰς πατρικὰς διοικητικὰς προσπάθειάς τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου σεβ. Θυατείρων κ. Γερμανοῦ, οἱ ἀποτελέσαντες τὴν λεγομένην «Ἑλληνικὴν Ἑστίαν» καὶ πῆξαντες ἴδιον εὐκτήριον οἶκον ἐν Λυὼν εἰς τοσοῦτο ἐμπαθείας ἐξίκοντο, ὥστε, μὴ ἐπιτυχάνοντες τὴν κύρωσιν τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν παρὰ τοῦ μητροπολίτου αὐτῶν, ἤρξαντο συνενοοῦντο μετὰ τῶν ἐν Ἀθήναις Οὐνιτῶν, δι' ἐκβιαστικῶν δὲ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἀρχὴν τηλεγραφημάτων ἠπειλόησαν ὅτι θὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν οὐνίαν. Καὶ ὁ μὲν κυριάρχης μητροπολίτης μετὰ τὰ ἀτελεσφόρητα αὐτοῦ διαβήματα ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβαλῇ εἰς τὸν ἱερέα Γροπέτη τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας, οἱ δὲ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἀποκηρύξαντες τὴν μητρόπολιν Θυατείρων ἐξήτησαν παρὰ τοῦ διαβόητου ἐν Ἀθήναις οὐνίτου ἐπισκόπου Γεωργίου Χαλβατζῆ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν οὐνίτου ἱερέως, ὡς τοιοῦτος δὲ καὶ ὄντως ἀπεστάλη πρὸς αὐτοὺς ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Δωρόθεος Χαλβατζῆς. Δὲν